

GIÔ-SÉP

Và CÁI ÁO CHOÀNG
NHIỀU MÀU

Mười bảy bẻ gãy sừng trâu,
Thiếu niên Giô-sép có mười người anh.
Tánh tình ngay thật trọn lành,
Chăn bầy chiên với các anh của mình.

*Gia-cốp được Chúa thương tình,
Có thêm Giê-sép lúc ông đã già.
Cha nên thương cậu nhất nhà,
May áo choàng đẹp tặng cho một mình.*

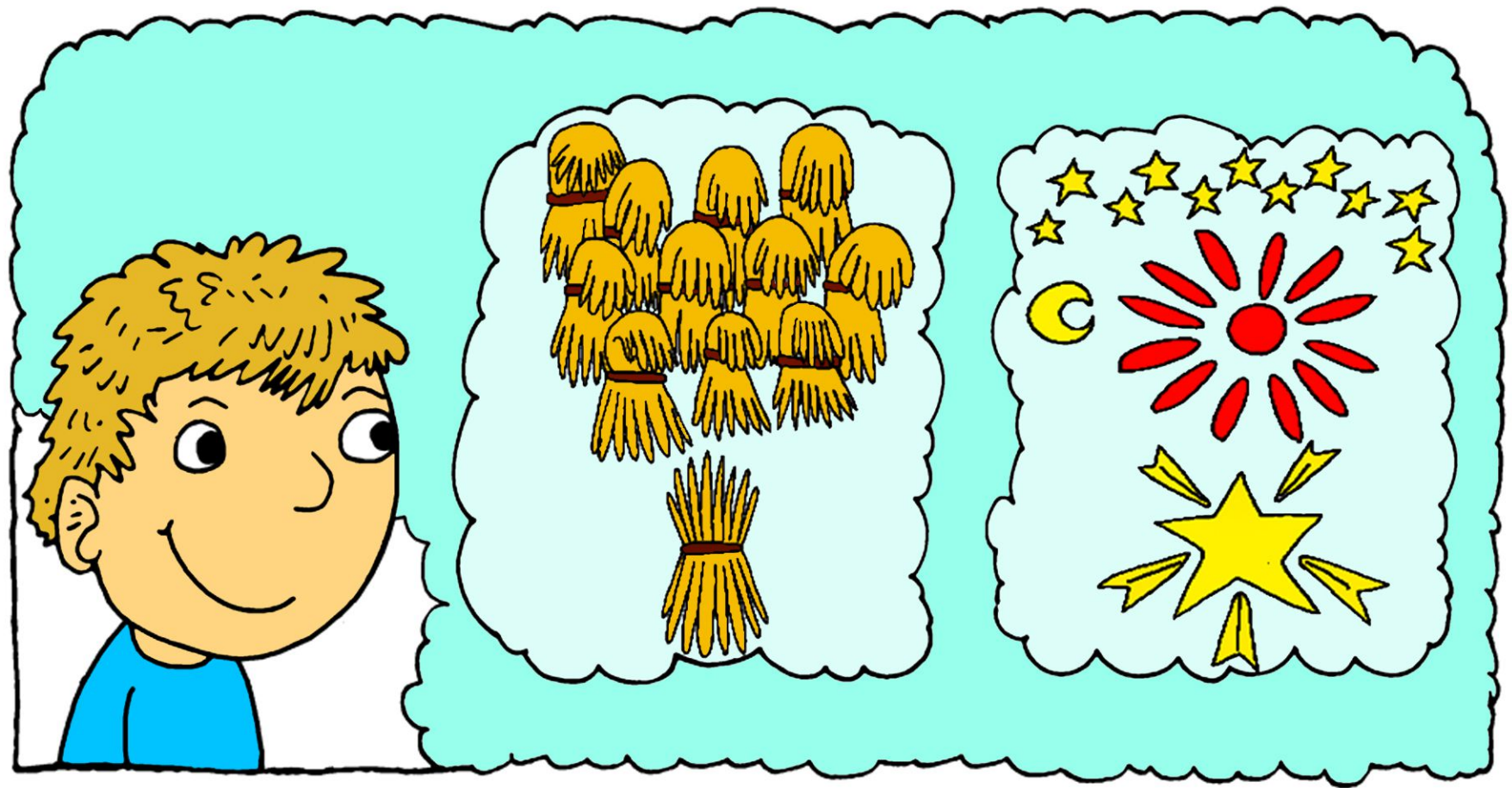

Các anh giận dữ bất bình:

- “*Vì sao cho mỗi một mình nó thôi?*”

- “*Cha thương Giê-sép hơn tôi!*”

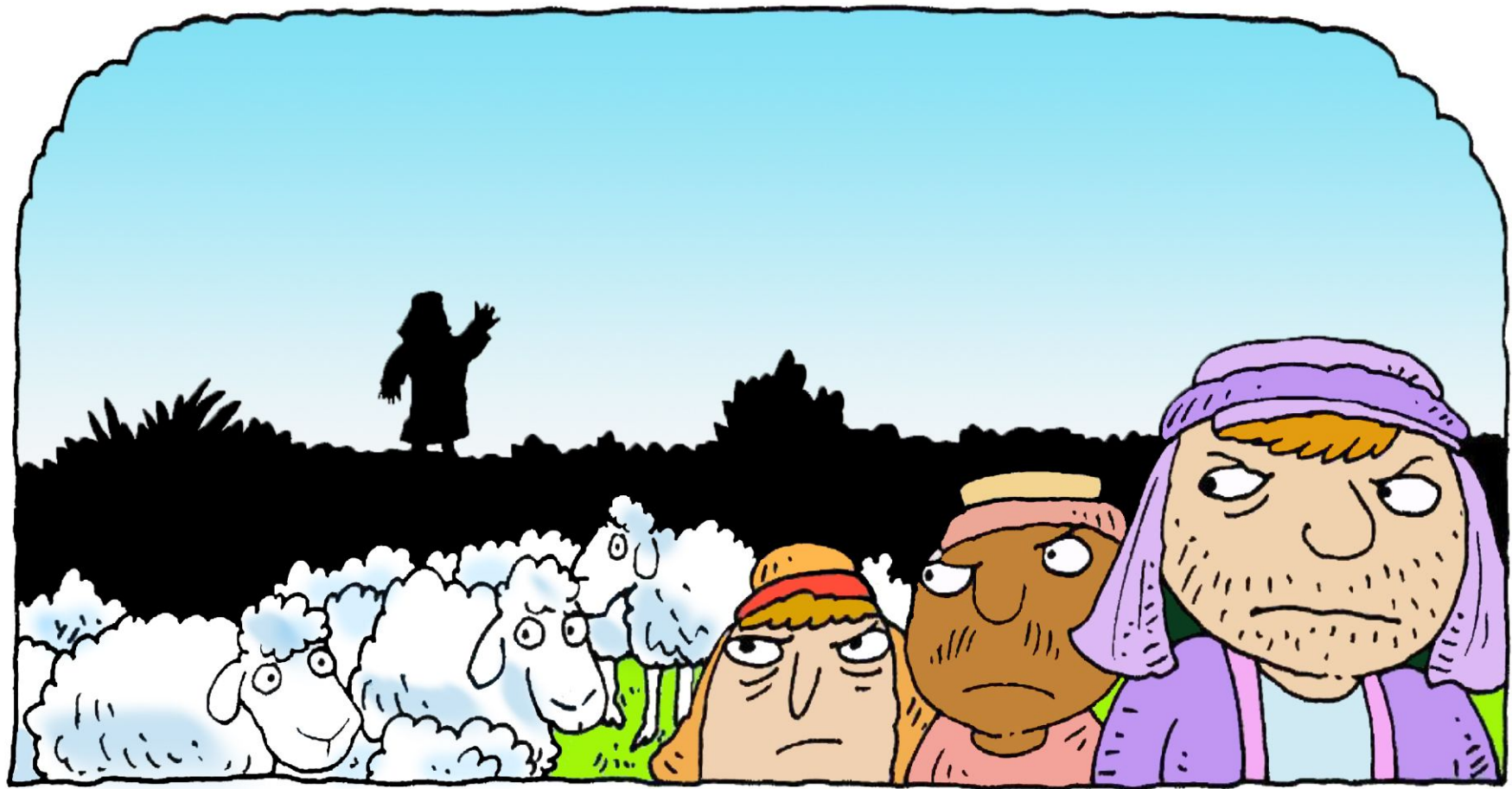
Thế là ganh tỵ chẳng còn thương yêu.

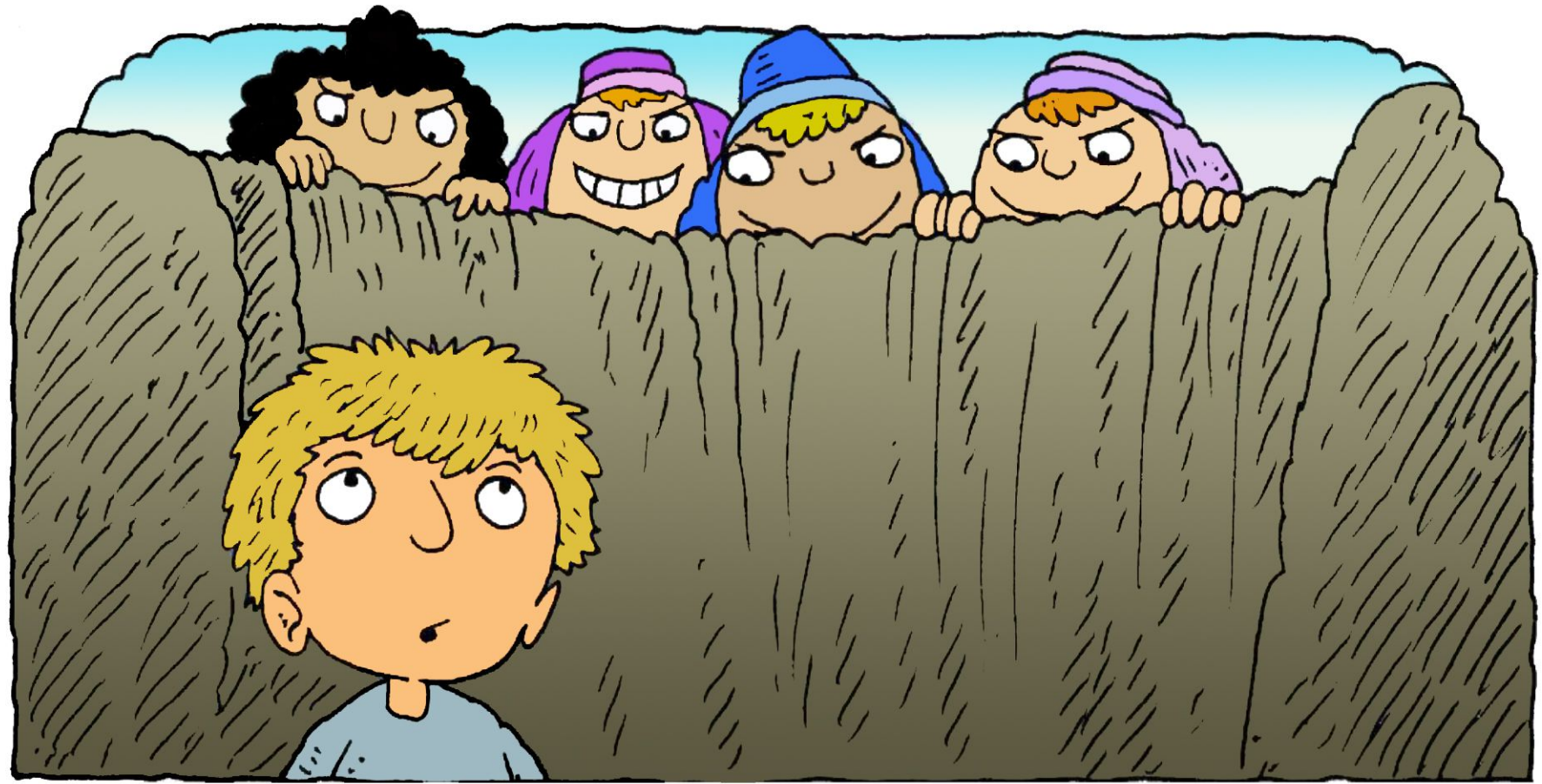
*Còn thêm nhỏ tuổi mà kiêu,
Giô-sép kể chuyện hai lần chiêm bao.
- “Cả nhà cúi lạy con sao?”
Cha thì quở trách, anh thì càng căm.*

Cha sai Giô-sép đi thăm,
Các anh chăn ở cánh đồng Si-chem:
“Bây giờ con hãy đi xem,
Các anh mạnh khỏe, đàn chiên thế nào.”

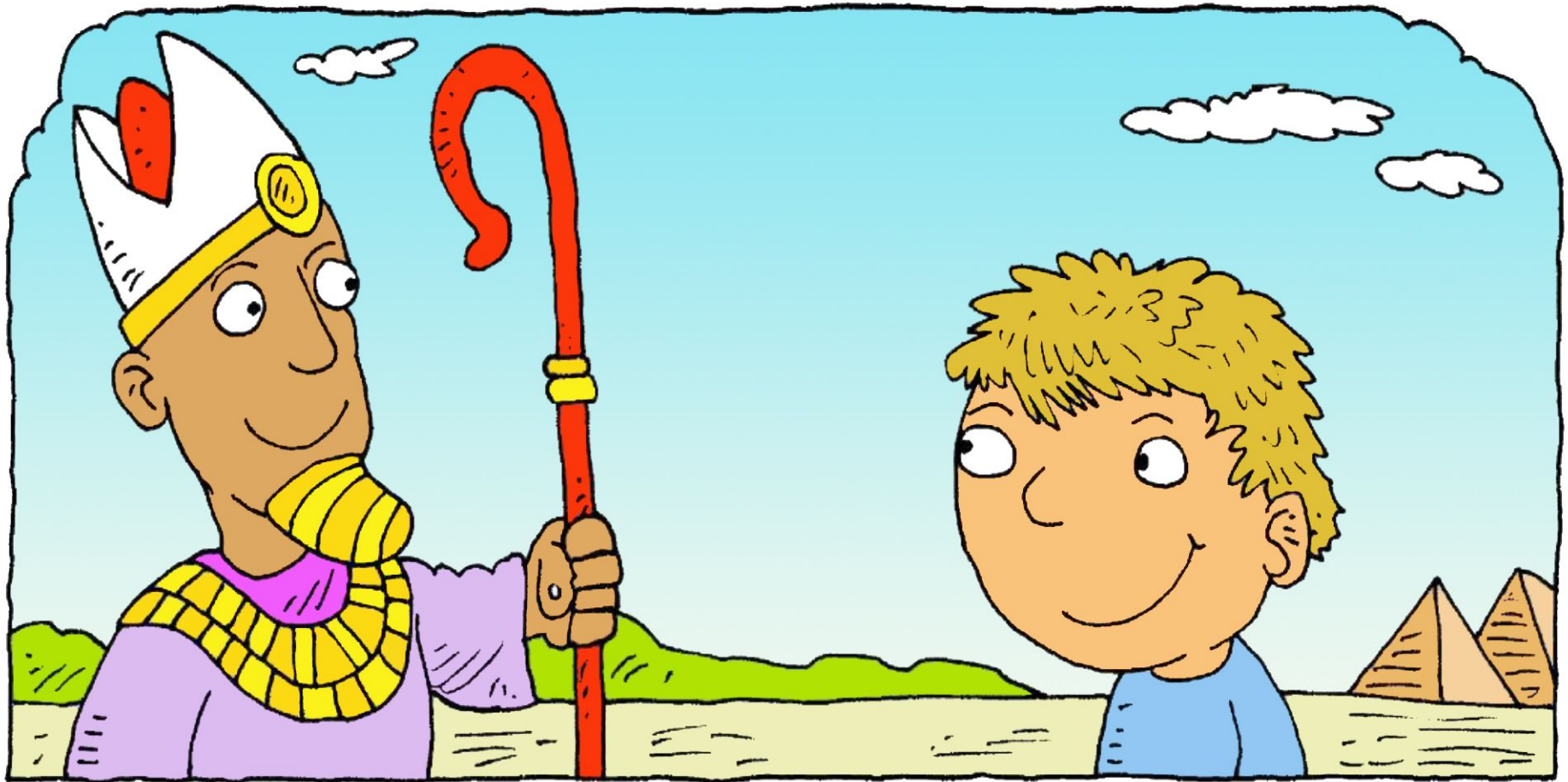
Lạc đường Giê-sép làm sao,
Nhờ người chỉ dẫn đi tìm cũng ra.
Thấy chàng thắp thoáng đằng xa,
Các anh bần tính giết chàng phi tang.

*Ru-bên muốn cứu nên can,
Ta dùng giết nó, quăng vào giếng sâu.
Trong giếng khô nước đã lâu,
- “Xin các anh hãy tha cho em về.”*

*Các anh chưa tỉnh u mê,
Bàn qua tỉnh lại nghe lời Giu-đa,
- “Nó là cốt nhục chúng ta,
Kéo lên đem bán cho đoàn lái buôn.”*

*Ha cha Giô-sép thật buồn,
Vì làm nô lệ trong nhà quan to.
Được Gia-vê xuống phước cho,
Chủ giao cai quản trong ngoài nhà quan.*